

КАЗКА ДЛЯ МОЛОДИХ ДИРЕКТОРІВ БАНКОВИХ

Була собі мушка-золотушка;
Вона собі літала, бреньчала,
Аж поки в павутину попала.
Почав її ссати павук Виссалка,—
Аж людям стало їй жалко.
Бачать вони, що мушка лиш ніжками тріпоче,—
Мабуть, чи не вмирати хоче.
Кличуть вони лікарів-знахарів —
Може би, хто мушечці життя-здоров'я
приповів.

Прийшов лікар Ціп-Ціп —
За павутинку сіп-сіп!
Павук пустити не хоче —
Мушка ногами тріпоче,
Опікуни в крик —
І Ціп-Ціп зник.
Прийшов лікар із гір —
Зробив в павутинні п'ять дір.
А щоб допомогти мушечці до лету,
Хотів їй приписати діету.
Совіт і слухати не хоче,—
Мушечка ногами тріпоче,
На лікаря піднявся крик —
І лікар зник.

Аж прийшов знахар-примівник,
Що звався Яцько Пустослівник.
Глянув на мушку поверхово
І сказав таке слово:
«Я брат-демократ,
Кого лічу, буде рад».
Дали йому на м'ясо і на юшку
І казали лічити бідну мушку.
Взяв Яцько мушку, як яку причепу,
І пішов до польського склепу.
Питається його властитель «по-ляцьку»:
«А чого ти тут з мухою, Яцьку?»
Каже Яцько, вліпивши в нього очі:
«Отся мушка здихати хоче!
Мене просили її лічити,—
Приходжу до вас масті просити.
Я брат-демократ,
Польській справі завжди рад.
Як дасте для сеї мушки доброї масти,
То я вашій справі не дам пропасти».
Аптекарь утішився дуже
І каже: «Прийди завтра, мій друже!»
Я наготую доброї масти,
Не дамо мушці пропасти».
Бере Яцько мушку-причепу,
Тягне її до руського склепу.
Притяг її в хатку
І каже до газди: «Слухайте, татку!
Треба нам сю мушку лічити,
Щоб вона могла віку скінчити.
Бачите, напала її змора,—
А се ж єдина наша проти ляхів підпора.
Ляхи б її раді з кашею пожерти,—
Але не діждуть сього до моєї смерти!
Ви, татку, зі мною, а я з вами
Підемо на ножі з ляхами!»
А татко каже: «Тихіше, синку,—
Тут у мене лях сидить уже добру часинку!
Та й пощо ті грозьби і крики?
Є тут пан із польської аптики!»
Як вчув то Яцько Пустослівник,
Опустив крила, мов опарений півник,—
Скрутивсь, як піскір посолений,

І втік, мов шалений.
А мушка ніжками тріпоче,—
Не знать, чи дужає, чи вмирати хоче.